

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Suggestuntur varia monita, ad usus præsentes non parum conducibilia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

fectio, & quædam veluti in Christum transmutatio cernitur.

Jam vides, mi Lector, ex quàm pusillis & tenuibus initijs (si modò quis sedulus ac solers esse studuerit) ad quantã denique quàmque; excelsam Christianæ virtutis absolutionem perveniri possit? Quàmque; meritò Ascetici Doctores momenti plurimum ea in re situm existiment, ad magnum animæ in vita spirituali & Christianâ perfectione profectum. Sed jam more nostro, facilioris usus gratiã, exercitij hujus vim omnem certis capitibus præceptionibusque; concludamus.

§. 2.

Suggeruntur varia monita, ad usus præsentis non parum conducibilia.

EX dictis hæctenus, & his quæ dispersè suggerit Latiensis Abbas, licebit artem hanc ad pauca præcepta, & istam quasi formam redigere.

Primum: Id enitere sedulo, eoque; assuefac animum tuum, ut priusquam operis quidquam faciendum suscipias, continuo mente in Deum directã atque intentã, ipsos actus tuos illi offeras, ad ejus honorem, æternãque; laudem ac gloriam, & in unione perfectissimorum operum ac meritorum Filij sui. Hæc oblatio (ut quodam loco advertit *Blo-* *Can. vit. spir.* *rit. c. 11.*) etiam in momento absque verbis fieri poterit, nempe simplici dulciq; mentis in Deum intentione. Si quis tamen ad id certam verborum formulam desideret, inveniet aliquos apud ipsum in locis à nobis laudatis.

Qui insuper & id probè admonet: utile fore in rem præsentem, non in hac duntaxat generali oblatione resistere; sed si quas Salvator actiones his nostris similes in vita exercuerit, illis speciatim opera nostra conjugere. Ut si v. g. corporis refectioem aut somnum capturus es, id to-

tum offeras in unione illius suavissimæ pietatis, & charitatis inestimabilis, quæ ille pro te factus homo, refectioem aut somnum corporalem cepit in terris. Et ita de precibus, jejunijs, lacrymis, laboribus, sermonibus, ac reliquis hujusmodi. Ita enim fiet, ut super pretium ac dignitatem, quam opera tua, ex illa ad Christi merita adjunctione accipient, eadem insuper nobiliori spiritu, & majori etiam perfectione labores; in absolutissimum exemplar humanæ vitæ, hoc est, DEUM-hominem, ejusq; mores atque opera, semper intuendo.

Alterum: Posteaquàm boni operis aliquid cum DEI gratia perfeceris, ad illud rursus advertens animus, illud repræsenta æterno Patri, in unione dulcissimi illius amoris, quo Filius ejus pro nobis nasci, pati ac mori voluit; suppliciter postulans, ut intuitu meritorum ejus, operis defectum atque negligentiam benignus emendet ac suppleat. Aucertè jam illud offer ipsi Unigenito, & quidquid in eo peccatum aut neglectum est, suavissimo illius cordi, uti jam capite superiori insinuavimus, emendandum perficiendumque amantissimè committe.

Tertium: Quod de nostris actibus, divinis Christi operibus consociandis diximus, id etiam magis faciendum intelliges de molestijs, ærumnis, vexationibus, afflictionibus nostris; quæ, mox ut occurrunt, sacratissimæ Christi passioni ac doloribus conjungendæ sunt: quò iridem ex horum sanctitate, aliquod illis pretium, decus, claritas concilietur; nobisq; exinde non mediocri accedat in malorum nostrorum patientia solatium, cum animis nostris opportunè reputantibus, ipsum etiam Redemptorem nostrum tentatum fuisse per omnia, nosq; illum in pœnis nostris socium habere atque consortem. Quà arte solari mala sua inter alios didicerat S. Pachomius; qui (ut in ejus vita proditur) cùm recens etiam à suscepta disciplina monastica, intel-

inter vepres ligna colligens, pedes suos frequenter cruentaret, sustinebat lætus, memor clavorum, quibus confixæ fuissent manus & pedes Domini sui. Quam considerationem alibi diffusius explicabimus: sicut & illud, quod hic obiter indicasse sufficiet; videlicet, si quid in fama, honore, corpore patimur, id enimverò æquum esse referri specialiter ad instaurandam ipsius Christi JESU pro nobis percussis & humiliati gloriam; atque ad nonnullam satisfactionem compensationemve eorum, quæ nostrâ causâ eodē in genere dulcis Redemptor, atrociora multò atq; acerbiora, perpeffus est.

Quartum: in aliquo spirituali otio ante Dominum tuum constitutus, & in conspectu illius majestatis, interioris tui hominis miserias agnoscens, egestatem, meritum inopiam; fiduciam omnem colloca in meritis Unigeniti, eaq; in horum, quæ tibi desunt, supplementum, DEO Patri offerre, & sanctâ quadam amoris ingenui confidentiâ, tuâ quodammodo illa efficere contende. Qua in arte præeuntem habes S. Bernardum, qui (ut ex ipso antea retuli) ab in-

serm. 43. in Cant.

ente conversione sua, pro acervo meritum, quæ sibi desse crederet, fasciculum myrrhæ ex omnibus Domini sui confectum amaritudinibus, inter ubera sua, per assiduam, atque amantem passionum Christi meditationem, collocare curavit; in his fiduciam, in his justitiæ perfectionem sibi constituens. Eadēmq; mente in alio quodam sermone dicit: *Quidquid ex me mihi deest, usurpo mihi ex visceribus Domini mei.* Quæ leguntur etiam apud Augustinum in Manuali. Idēmq; præcipit Abbas Blossius his verbis: *Offer DEO Patri in plenam expiationem peccatorum tuorum, & in suppletionem meritum qua tibi desunt, ipsum Unigenitum ejus Filium JESUM Christum: offer omnia, quæ ille pro te fecit ac pertulit: offer incarnationem, vitam, labores, cruciatus, sanguinem & mortem ejusdem Redemptoris tui. Cujus quidem ob-*

serm. 61. in Cant.

Man. c. 21. Spec. spirit. c. 7.

lationis (subdit) dignitas & prestantia homini prorsus incomprehensibilis est. Atque eum usum ex S. Gertrude didicimus quæ tum alijs locis, tum præcipuè l. 2. cap: 23. suarum diuinarum Insinuationum, pro omnibus negligentijs suis amantèr offert æterno Patri passionem Unigeniti, ab illa hora qua in præsepio super focum reclinatus, vagitum dedit usque ad momentum, quo in cruce pendens inclinato capite spiritum emisit. Cujusmodi oblationis formulam habet apud ipsum Blossium, in Preculis admodum pijs, contractam quidem ac brevem initio, diffusam autem in sequentibus, endologiâ ad JESUM 15. & alibi. Qui alio loco etiam ad-

In fine En-
chir.
Apoc. 3.

monet, eundem in finem offerendum Patri sacrificium, cor Unigeniti: perinde atque si illud ex Apocalypsi suadet, ut de corde Christi, ardente fornace nobilissimæ charitatis, aurum petas ignitum probatum, quo locuples fias; & vicia ejus innocentissimæ meritis, & veste candidâ te obvolvas; ut non appareat confusio nuditatis tuæ. Quod itidem sibi usurpans S. Bonaventura, contendit (ut ipse loquitur) opprobriosisimam Christi passionem induere tanquam vestimentum regale: nihil enim sibi de cætero metuendum esse, si fuerit eâ veste indutus; hoc est, si merita passionis Christi, ex ea formula quam hîc tradimus, sibi incorporarit, & quodammodo sua fecerit.

P. 1. stim. c.
7. in fine.

Postremum: Ad pleniorum operum tuorum sanctitatem, ac consecrationem, subinde à Christo crucifixo ingenue amantèr; flagita, ut sensus tuos & actus omnes divino suo spiritu obsignare, universisq; animæ tuæ viribus uti ipse ad gloriam suam, & tanquam per eas in te operari dignetur.

Instit. spir.
c. 11.

Ad quod illa conducet aspiratio Blossiana: *Eja suavissime JESU: credo te esse in me secundum ipsam divinitatem tuam. Digneris igitur per oculos meos aspicere, per aures meas audire, per linguam meam loqui, & per cætera membra mea operari quod tibi placitum est.* Eosdèmq; sensus induerat B. Maria Magda-

Magdalena de Pazzis, dum in raptu quodam exclamabat ad Christum crucifixum: *Abconde me in vulneribus humanitatis tuae.* Et deinde: *Oculi mei maneant in oculis misericordiae tuae; aures meae in auribus tuis, ut intelligant & comprehendant vocem sponsi mei; os meum in ore tuo, ut os meum loquatur, quod mecum sponsus loquitur.* Pergitq; deinceps idem exequi, tum de membris alijs, tum etiam de universis animae suae viribus, memoria, intellectu, voluntate, quae omnia cupit conjungi exterioribus & interioribus facultatibus sponsi sui, ut in omnibus ipsa cum illo, aut ipse per illam operetur. Cujus utique status securitatem felicitatemque commendans S. Ambrosius: *Quomodo (inquit) potest non in aeternum vivere, quem sempiterna vita suscepit, quem totum sibi Christus assumpsit, qui totus Verbi est, cujus vita abscondita est in Christo JESU?*

Sed de his satis. Nam amantes quidem, affectu duce, usq; comite, his plura facile reperient: non amantibus autem, etiam haec erunt nimis multa.

CAPUT XV.

In Christi Domini vulneribus assidue ac libenter habitare.

§. I.

Ejus mysticae habitationis ratio proponitur atque exponitur.

Frequens est apud Scriptores Asceticos, & passim obvium illud praecipuum: animae Christum amanti, & ad spiritualis vitae perfectionem aspiranti, enitendum esse studiosius, ut in sacris Crucifixi vulneribus assidue habitet, & repudiatis caeteris, quae foris sunt, in sacris illis foraminibus,

ROY
 JULIO
 T. E. S. U.
 P. 118.
 F. 118.